

Nytt fra Vesterlen Speidermuseum

14. årgang - 2024

ORGAN FOR MUSEUMSVENNENE

NR. 2

Onsdag 24. april inviterte museumsvennene til en interessant kveld med Hallvard Slettebø som innbudt gjest og foredragsholder. Vi var veldig glad for de som kom og håper enda flere legger veien til museet når vi senere i år skal ha andre temaer.

Hallvard har gått sine speidersko i 1. Egersund og var aktiv speider til 1981. Hans store interesse og hobby er speider-filateli, ikke bare frimerker, men kort, brev, brev-trykk med speidermotiv fra leirer og arrangement bl.a. var det også fra speiderting i Stavanger i 1981. Hallvard er kjent i filatelist-miljøet i hele verden og har høstet mange medaljer for speiderhistorie i bilder. Det var et langt foredrag og forsamlingen riktig koste seg og kanskje ble det tent noen filateli-entusiaster denne kvelden.

Det ble også tid til en frukt/grønsak-quiz som ble vunnet av Inger Mältzer.

Vi koste oss med kaffe/te og kringle og selvfølgelig var det også en liten lynutlodning med fine premier.

Hilsen Lovise M

Norges speiderforbunds første speidersjef er død

Kjell Melhus døde søndag 14. april, 89 år gammel. Han var Norges speiderforbunds første speidersjef, fra 1978 til 1982.

Da Norsk Speidergutt-Forbund og Norsk Speiderpikeforbund slo seg sammen 23. april 1978, var det Kjell Melhus fra Romerike krets som ble speidersjef. – Vi skal bygge et nytt forbund i fellesskap, sa Melhus i et intervju i SPEIDEREN nr. 1-1978. En av de første større oppgavene speidersjefen hadde et overordnet ansvar for var å utarbeide et nytt, felles program.

Kjell Melhus, som var født i Fagernes i Valdres, var ikke fersk i speidersjefvervet i 1978. Han hadde vært speidersjef for guttene fra 1976, og kretsleder i Romerike krets av Norsk Speidergutt-Forbund fra 1965 til 1968. Han var ledertrener i forbundet på 1970-tallet, og i forbindelse med World Scout Jamboree på Lillehammer i 1975 (Norjamb '75), hvor mer enn 17 000 deltok, hadde Kjell Melhus en sentral rolle.

Samfunnsengasjementet og den frivillige innsatsen hans omfattet mer enn speideren. Melhus bodde i Rælingen i mange tiår, der han også var svært aktiv i politikken.

Kjell Melhus blir begravet fra Rælingen kirke på Sankt Georgsdagen 23. april.

Vi lyser fred over hans minne.

Hvilke tilbud har museet til speiderne?

Vi har flere alternativ når gruppen har bestemt å komme på besøk:

1. Jubileumsmerket (10 år) der speiderne får omvisning og historie pluss spørsmål som skal besvares. Vi har flere merker igjen (pga pandemien).
2. Wilhelm Retz-merket. Speiderne får speiderhistorie pluss mye om Retz etterfulgt av spørsmål som må besvares.
3. Speiderhatten. Her skal speiderne gjennomføre en forhåndsoppgave som går på gruppe, de får omvisning, historie og spørsmål.
4. Omvisning med historie (merke)

Vi håper mange vil besøke oss. Speidere kan komme flere ganger og ta flere merker.

Vi er alltid glad for å se dere og formidle litt av vår kunnskap.

2. Mai hadde vi besøk fra 3 gamle speidere fra 1. Tasta og 11. Stavanger.

Den 4. april hadde vi besøk av Bekkefarets speidere. De tok museumsmerke og var ivrige og nysgjerrige. Enkelte ville helst ikke hjem. Med andre ord en vellykket kveld. De var 7 aspiranter (vandrer) og 2 ledere.

Åse

Sommeravslutning for speidermuseets venner

Torsdag 13. juni var vi invitert hjem til Esther Bjelland til lunsj. Hele 12 stk var tilstede til et par koselige timer med kaffe, kringle, lefse og skoleboller.

Esther fortalte om den grufulle tiden hun har hatt med brukket rygg sammen med mange, andre plager, opphold på sykehus og sykehjem. Helt utrolig alt det hun fikk på samme tid. Nå får hun mange hjelpemidler i hjemmet fra kommunen, bl.a. en spesial-designet stol. Vi savner henne på museet og håper hun snart vil være i stand å gå opp trappene til museet. Ellers er det jo alltid mye vi ønsker å spørre henne om; hun har jo vært den som visste alt. Heldigvis hadde Åse tatt over lederjobben i god tid og fått tid til å bli kjent med museet og hvem/hva/hvor.

Vi ønsker Esther alt godt og god bedring og ønsker også alle lesere en god sommer.

1800 speidere fra Norge, Sverige og Danmark på leir 7.-17. juli 1924 (100 år siden)

H. M. Kong Haakon VII på sitt første besøk blant norske speidergutter — i landsleiren ved Hamar i 1924. Her kommer Kongen og speidersjef H. Møller Gasmann med leirens flaggborg etter seg. Det ble et hjertelig møte mellom Kongen og speiderne, som populært kalte de to «høvdinge» for H.M.K og H.M.G.

Først og fremst husker vi nok alle åpningshøytideligheten. Været hadde vært grått, og det var overskyet under den første del av opstillingen, men da flaggene etter speiderchefens varme velkomsthilsen gled til topps, brøt solen frem. Den vilde kaste glans over dagen. Vi husker nok enda hvor varme øinene blev og hvordan det skalv og dirret inne i oss, der vi stod. Der gikk likesom et åndens pinsevær over speiderrekken. Forventningene til leiren var store.

*I Speiderhistorisk skrift Nr. 11, Landsleirene i 20-åra, 2002, fortelles det om landsleiren **Hamar 1924***

Landsleiren på Hamar ble arrangert mandag 7. - onsdag 16. juli på Storhamars grunn som Forbundet hadde leid. Denne leiren skulle bli noe helt nytt og revolusjonerende. Man hadde kommet til at ferdig oppsatte telt og "mating" av speiderne ikke var helt i Baden Powells ånd - han krevde jo at guttene i patruljen hele tiden skulle være aktive, hver gutt skulle få anledning til å vise initiativ både fysisk og intellektuelt. Derfor skulle ikke speiderne kommanderes hit eller dit, de skulle få "frihet under ansvar" som speidersjefen Møller Gasmann uttrykte det i "Speideren". Ennå dristet man seg ikke til å satse på patruljesystemet fullt ut, men delte deltagerne opp i grupper på 50 som hver fikk sitt område å boltre seg på. Mat ble utdelt fra intendanturen, og speiderne fikk selv tilberede maten sin, Det gikk over all forventning. Fordi dette var et nytt eksperiment i leirutviklingen, torde ennå ikke å arrangere en kjempeleir, deltagerne ble begrenset til kun 2. gradsspeidere. Deltagertallet ble likevel så høyt som 1800, hvorav speidere fra 1 svensk og 2 danske tropper. På denne leiren var det lite av oppstillinger og parader som dagsorden viser. Mesteparten var "fritid", og tiden ble godt utnyttet. Den frihet speiderne fikk til å innrede sine egne leirrområder gjorde at guttene utviste stor oppfinnsomhet si å konkurrere med naboene om det fineste området. Resultatet ble flotte portaler og spektakulære leirinnredninger. Og i programmet var det avsatt god tid (3 timer hver dag) til å besøke andre, se og lære og ikke minst bli kjent med speiderbrødre fra andre deler av landet. Bortsett fra at programmet de 3 første dagene var "leiraktivitet", besto ukeprogrammet av konkurranser, merke-taking og

leker. To andre faste poster var det: utflykt til Høsbjør (ved Brummundal) på fredag og gudstjeneste og marsj gjennom Hamar på søndag. Det var mange konkurranser.

Spesielt var at nesten alt som foregikk på de enkelte leirområder, ble bedømt under overskriften "leirpraksis" Dette innbefattet "presisjon", "leirrutine", matlaging" og "etter avmarsj" - i leirheftet var det skrevet omfattende regler om hva som skulle bedømmes. Nytt var at premiene gikk til troppen og ikke til den enkelte speider. En større fingert jernbaneulykke med mange hardt sårede gjorde kraftig inntrykk på speiderne. Ambulansetog ankom, de skadde ble forbundet etter alle kunstens regler og kjørt bort med toget til alles lettelse. Et av høydepunktene i programmet var besøk av kong Haakon - den første gangen kongen besøkte en landsleir. Hamarleiren 1924 ble en vellykket leir, en koseleir, en ekte speiderleir. Det eneste man kunne klage på var varmen. Leiren kan i sin form ansees som en revolusjon. Det var det første skritt for å kunne gjennomføre patrulje- og troppssystem også i storleirene. Denne leiren dannet grunna laget for den form i de kommende leirene Norsk Speidergutt-Forbund arrangerte. ^[7]

I oversikten for Norsk Speidergutt-Forbund for året 1924, skrives det:

Den fjerde store landsleir ved Storhamar blev en opplevelse for alle de som hadde anledning til å være med. Det var gjort fra forbundets side gjort alt for at leiren skulde bli et rikt minne for deltagerne. Forbundet hadde ikke spart noget for at et godt resultat skulde opnås.

Det var første gang forbundet hadde arrangert leiren på den eneste fullt speidermessig måte, således at hver gruppe innrettet seg helt og fullt på egen hånd som ved en alminnelig troppsleir. De fikk utlevert all sin mat "in natura" fra intendanturen. Det viste seg at arrangementet var heldig og det vandt alles bifald.

Leirens kostende var kr 20,00 pr. deltager for de ti dagene leiren varte. Til tross for den billige pris kom forbundet også økonomisk sett heldig fra det.

Bespising

Mat ble utdelt fra intendanturen, og speiderne fikk selv tilberede maten sin, Det gikk over all forventning. Spesielt var at nesten alt som foregikk på de enkelte leirområder, ble bedømt under overskriften "leirpraksis" Dette innbefattet "presisjon", "leirrutine", matlaging" og "etter avmarsj" - i leirheftet var det skrevet omfattende regler om hva som skulle bedømmes.

Ahlert Horn og Arvid Østby var ansvarlig for intendanturet.

Pris

Leirens kostende var kr 20,00 pr. deltager for de ti dagene leiren varte.

Dette tilsvarer i 2014 kr 444,52.

Til tross for den billige pris kom forbundet også økonomisk sett heldig fra det.

Besøkende

HM Kong Haakon 7. besøkte leiren søndag.

Christian Dons besøkte leiren.

I NSF's jubileumsbok Norske speidere, 1936, skrives det om Christian Donss besøk på landsleiren:

«Rent betagende virket det å besøke den strålende landsleir på Hamar 1924,» skrev var første speiderohef, Chr. Dons, etterpå. «Denne leir virket på- mig som et bevis på at speidersakens retningslinjer var riktig lagt an fra først av. Der møttes speidere fra Kirkenes og Hammerfest og landet over, like ned til Kristiansand. Men de smeltet sammen som en enhet uten knirk eller skurrende lyd, der var en samfølelse og et forbund som ikke var til å ta feil av».

De beste minner fra landsleiren. Fra Speideren

Kongen kom med sol efter gråvær, og sol blev der også over alle speiderfjes da han hilste på speiderne og i en varmt følt liten tale bad dem huske kameratskapets verd. Siden beså H. M. med synlig interesse og fornøielse alle leirens arrangementer og hadde overalt et vennlig ord og smil til guttene. Derfor kom også de speiderhurraer som fulgte kongen ut av leiren fra hjertet.

Tidens Tegn

«Tidens Tegn» skrev: «I to timer var kongen i leiren, og der blev brukt en mengde film i alle leirens fotografi- apparater. Nu gjelder det altså at billedet med Hans Majestet og kameratene på blir riktig vellykket, så man får se hvor liddeli nær de stod ved hverandre. Til dette kommer så anekdotene om hvad kongen sa og hvad speideren svarte, og om hvor aldeles uforferdet og ubesværet han omgikk den vanskelige og krevende sprogform «Deres majestet». Stemningen er utvilsomt rojalistisk i landsleiren».

Vi kan legge til at kongen til og med blev budt søtsuppe i leiren.

Den internasjonale speiderpikelleiren i Genf 1927

Leiren lå i Parc de l'Ariane, Nasjonens forbunds park. Den var imponerende stor, med en mengde vakre trær. I alt var det ca 400 speiderpiker fra 22 nasjoner. Fra Norge var det 14 deltakere. Leiren var oppdelt i små leire med ca 30 speiderpiker i hver, og ble ledet av en engelsk eller sveitsisk fører.

Norge var i leir sammen med England, Frankrike og et par sveitsiske speiderpiker. Hver leir hadde fått navn etter fjellene der. Vår leir hette «Jungfrau» og midt på leirplassen vår hadde vi en fane der «Jungfrau» var avbildet.

Samtalene med de engelske speiderpiker gikk bra, men med de franske gikk det elendig – vår skolefransk hjelper således ikke langt.

Hver leir var delt i 4 patruljer som hver hadde sin oppgave som vi skiftet om hver dag. Patruljene var «Camp patrol», «cook patrol», «sanitary patrol» og «wood and water patrol». Vi lærte å koke den underligste mat av verden. En aften hadde vi således stekte poteter og salat, tørt brød g vann, og etterpå noe flytende som de kalte «de la creme». Det var den legemlige føde. Den åndelige føde var derimot mer lik den her hjemme. Det var vesentlig for førere og der var diskusjoner både om seniorspeiderpiker, brownies og religion. En dag km vi sågar inn på kvinnesaken, men matbjellen avbrøt oss heldigvis i tide.
(Fra Speiderpiken 1928)

Et blad til glede og stolthet

Fra boka «Ja, jeg vil!» Norges KFUK speidere 1920-1990 sakser vi:

Og så kom speiderbladet eller K.F-U.K speidernes blad som den het den gangen. En kunne nesten være fristet til å tro at det kom ved et trylleslag. Det ble nemlig vedtatt på et møte i «landsspeiderkomiteen» 31. mai 1922 at det skulle utgis et speiderblad, og det første nummeret (prøvenummer) utkom i juni. Det var riktignok bare på fire sider, men ikke engang et firesiders blad gjør seg helt selv. Bladet inneholdt, foruten diktet på forsiden, en andakt, et brev fra speidersjefen og en hel del nytt fra forbundets tropper og kretser. Målsettingen for bladet var klar: «Å finne veien til hver speider i våre tropper – for å spre kjennskap, kunnskap, kjærlighet».

Norges KFUK-speidere, som ble stiftet i november 1920, vokste raskt til en landsomfattende organisasjon. Håndbøker eller annenspeiderlitteratur fantes ikke og bladet ble viktig for å gi inspirasjon til lokalt arbeid, men også for å holde en viss samlet stil på det arbeidet som etter hvert dukket opp rundt omkring. Fra oktober -22 begynte bladet å komme fast hver måned, og dette ble starten på 80 års speiderbladhistorie for jenter. Speiderne ble oppfordret til å abonnere på bladet, pris pr. år (10 nummer) var de første årene kr. 1,00, inklusive porto. Først i 1946 ble bladet obligatorisk for alle medlemmer, og prisen inkludert i medlemskontingenten. Bladet var i starten på 6 sider og hadde på forsiden en «heading» som ble beholdt i over 10 år: KFUK-speiderarbeidet symbolisert med et kraftig tre med grenene vidt utover. Under dett3e et bilde eller en tegning av speidere og en andakt eller et dikt. På forsiden av første nummer var sangen som i 30-40 år ble brukt ved speideropptagelser: «Kaldt av Gud gla vi går veien som han oss vil vise».

Speiding i England og Canada under krigen

Norsk speidergutt forbund opprettet en avdeling i England under krigen.

Ved Drumtochty Castle, den norske skole i Skottland, ble det arrangert «Landsleir» for 23 gutter og 6 ledere. De var få, men representerte hele Norge. Leiren ble betalt av Kirkedepartementet mot at speiderne luket i skolens åker. Det var utflukt med buss til Stonehaven, og ellers var det mye besøk i leiren. Deler av leiren ble filmet med fargefilm av troppsleder Odd Klemmetsen. Da krigen var slutt, startet speiderarbeidet straks opp og det var mange gamle og nye speidere som stilte opp.

I England ble det trykt opp en krigsoppgave av «Sangboka» i 1944. Speiderguttboka fra 1939 ble trykt opp i Ottawa i 1945 som en gave fra Kanadiske speidere.

Speiderarbeidet forbys

Speiderarbeidet fikk en vanskelig tid og 11. september 1941 ble alt speiderarbeid forbudt. Pengekontoene ble tømt og alt utstyr måtte leveres inn. Noen leverte det gamle og utslitte utstyret, mens det nye ble gjemt bort. 4000 speiderskjorter som var levert inn for å bli kardet opp, ble gjemt under en fillehaug og levert ut igjen etter krigen. KFUK-speiderne leverte inn bøker og trykksaker til Frelsesarmeens Elevator for destruksjon. Dette ble pakket i kasser og gjemt bort.

Arbeid i det skjulte

I krigsprene ble det drevet speiderarbeid i det skjulte. Uten drakt møttes mange speidere til møter og turer. Blant jentene fantes det «syklubber» hvor de drev med speiderarbeid.

21. juli 1942 ble 1. Heistad speidertropp stiftet og de hadde møter og turer under hele krigen. Blant fangene på Grini var det også speidere. Her ble 1. Grine tropp dannet med 2 patruljer: Falk og Ørn. Den yngste fangen på Grini var en 14 år gammel KFUK-speider. For mange ble KFUM og KFUKs barne og ungdomsarbeid et godt alternativ under krigen for å treffe venner og kjente med speiderbakgrunn.

Starten

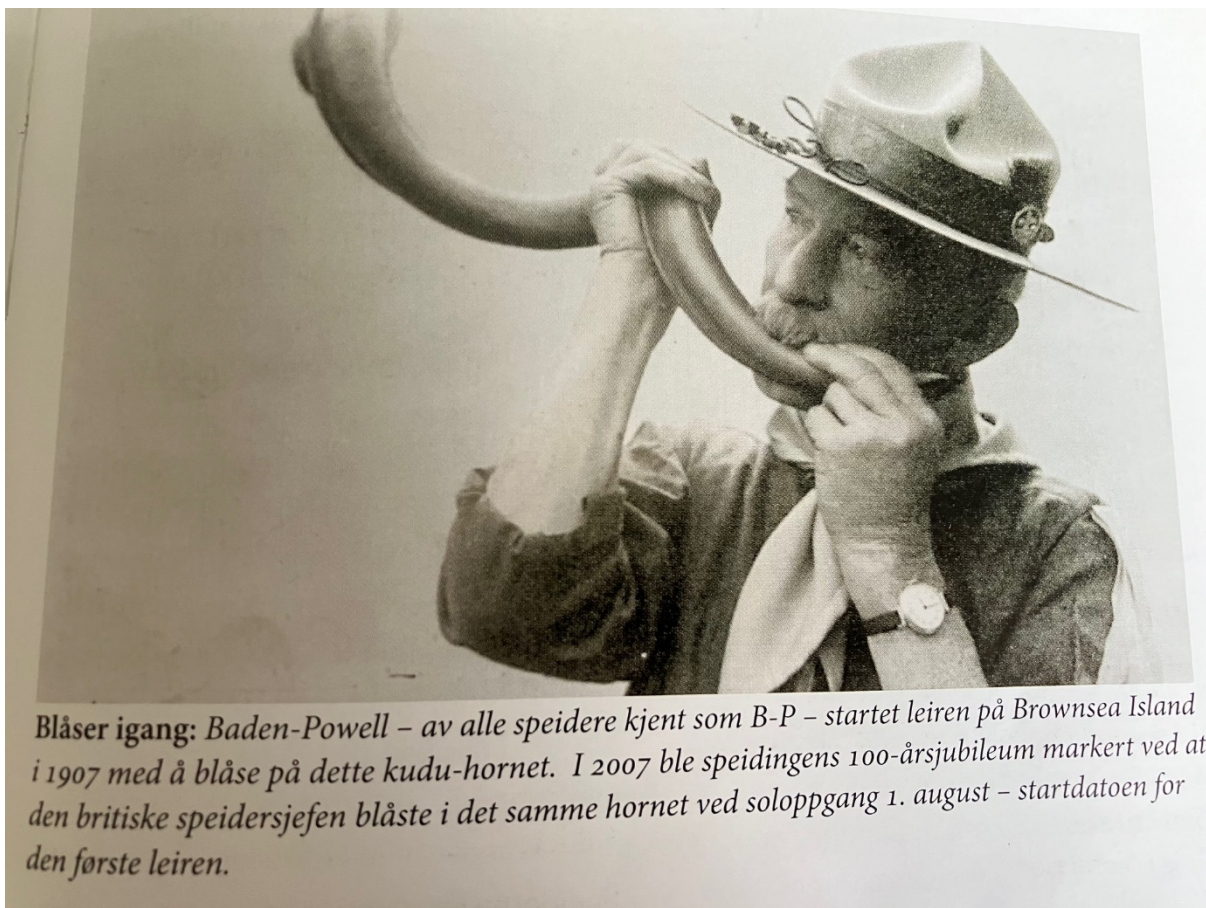
Georg Williams kom til London fra landsbygda for å arbeide i en klesbutikk. Han ble rystet over møtet med ungdomsproblemene og drikkingen i London. Dette resulterte i at George Williams og 11 andre i 1844 startet Young men's Christian Association, YMCA (KFUM).

Boys Brigade ble startet i 1883 for å lære seg lydighet, disiplin og selvrespekt ved hjelp av eksersisøvelser.

Baden-Powell hadde vært borte fra England i mange år på forskjellige oppdrag i India og Afrika. Når han nå reiste rundt i England, så han overflod, men også en større og dypere fattigdom enn da han, 19 år gammel, reiste til India første gang i 1876. Det plaget ham å se tusener av gutter og unge menn som ikke hadde noe å gjøre. Aktiv deltakelse i sport var ikke så populært, de sto heller og så på. Pengene de fikk tak i spilte de bort.

B-P var i 1904 invitert til en eksersisoppvisning i Glasgow i Skottland. Hans erfaring fra militæret var at det ble ikke gode soldater ved hjelp av eksersis og heller ikke gode samfunnsborgere. Etter oppvisningen kom B-P med en kommentar til grunnleggeren av Boys Brigade, William Alexander Smith, at dersom han brukte mer varierte aktiviteter, kom han til å få flere medlemmer. Han fikk da utfordringen av Smith om å komme med et forslag til program. Både Boys Brigade og KFUM slet med rekrutteringen og å holde på de eldre guttene. B-P ville derfor lage et program som skulle brukes av eksisterende organisasjoner som trengte fornyelse.

Først i 1906 kom B-P med et forslag som inneholdt vandreturer, leirsport, båltenning, primitiv matlaging og orientering. Det samme som de to eldste brødrene hans hadde lært ham på deres turer. Ideen til patruljer fikk han fra de engelske kostskolene, hvor eldre elever var faddere for små grupper av nye elever.

Blåser igang: Baden-Powell – av alle speidere kjent som B-P – startet leiren på Brownsea Island i 1907 med å blåse på dette kudu-hornet. I 2007 ble speidingens 100-årsjubileum markert ved at den britiske speidersjefen blåste i det samme hornet ved soloppgang 1. august – startdatoen for den første leiren.

B-Ps engasjement økte, og han ville prøve ut ideene sine i praksis. Da kunne han også undersøke hvordan de fungerte på gutter fra forskjellige samfunnsklasser. Det var ikke vanskelig å få gutter og foreldre til å stille opp når «Helten fra Mafeking» inviterte gutter på leir. Han fikk lånt en leirplass på Brownsea Island. Lokale ledere fra Boys Brigade hjalp B-P med telt, utstyr og mat. En gammel venn, Mac Learen ble overtalt til å være med som leder. 20 gutter deltok på leiren. De ble delt inn i 4 patruljer, med den eldste som patruljefører. Patruljenes navn var Ravn, Ulv, Okse og Spove. Aktivitetene om dagen var morgengymnastikk, flaggheis, morgenandakt, leker, konkurranser, førstehjelp, brannvern og dyresporing. Til aktivitetene i naturkunnskap hentet B-P mange av ideene fra boka til Ernst Thompson Seton: «The Birch Bark Roll». Om kvelden ved leirbålet fortalte Baden-Powell historier fra sine år i India og Afrika. Etter leiren fortsatte B-P å arbeide med speiderideen og en håndbok.

Utover våren 1908 kom seks små hefter «Scouting for Boys by B-P». Fra 1. mai 1908 var boka «Scouting for Boys» til salgs. Baden Powells første offentlige foredrag om speiderarbeidet ble holdt 24. januar 1908 i Birkenhead YMCAs festsal. Her ble også den første speidertroppen stiftet. På syv uker holdt B-P 40 foredrag for ca 25000 gutter og menn i YMCA-avdelinger, grupper av Bøys Brigade og andre forsamlinger som var interessert.

Det var ikke B-Ps mening å lage en ny bevegelse, men de eksisterende organisasjoner hadde problemer med å innlemme speideraktivitetene i programmene sine, og guttene ville helst drive med speidersport. Blant de første troppene var det blitt en del forvirring og misforståelser med prøvene for å få dyktighetsmerker, det var også dårlig kontroll med

utnevning av voksenledere. B-P fikk ordnet med to reiseinspektører, W.B. Wanefield og Eric Walker, som reiste rundt og hjalp med program, aktiviteter og organisering av speidertroppene.

«The Scout» er det eldste speiderbladet, første nummer kom 14. april 1908.

B-P skrev til sammen 1500 ukentlige artikler i bladet, et utvalg er samlet i boken «B-Ps Outlook» fra 1941. Ukentlig opplag var på 110000 ved slutten av første årgang. Det ble utlyst en konkurranse hvor de 30 guttene som vervet flest abonnenter skulle bli med på leir sammen med B-P. Denne leiren, Humshaughleiren, varte fra 22. august til 4. september 1909. Det var B-Ps kontorsjef Mac Laren som organiserte det meste av leiren. Mange mener at dette er den første virkelige speiderleiren hvor det var speidere som deltok.

(sakset fra Speiderhistorisk skrift nr. 17)

Andre Kvartalsrapport 2024,

I dette kvartalet har vi jobbet mye med biblioteket, dessuten har vi fortsatt arbeidet når det gjelder gamle speiderblader og andre tidsskrift/papirer.

Vi holder på å samle inn leirmerker både i stoff og metall fra både KFUK og KFUM sine leirer. Disse rammes inn på samme måte som NSGF og NSPF sine. Begge nåværende forbundene sine leirmerker rammes også inn.

Vi er også begynt med digital registrering igjen. Her er det mye arbeid på vent.

Komiteen som jobber med museet fra kretsene har oversendt samarbeidsavtale for speidermuseet mellom kretsene, og utkast/forslag til oppdrag for Speidermuseet Rogaland krets/Vesterlen krets. Innspill fra oss gis på komiteens neste møte.

I april hadde vi møte for gamle ledere og speidere. Vi var 18 stk og temaet var speiderfilateli med hovedvekt på Rogaland v/Halvard Slettebø.

I mai fikk vi besøk av 3 gamle speidere en torsdag. Da ble det både omvisning, kaffe og drøs.

Dette kvartalet har vi bare hatt besøk av en gruppe; Bekkefare K/M som nettopp fylte 50 år.

Etter påske har vi planlagt og klargjort til Rogaland krets sin kretsleir i Bjerkreim 4. til 10. august. Der blir det postløype og utstilling av gamle telt.

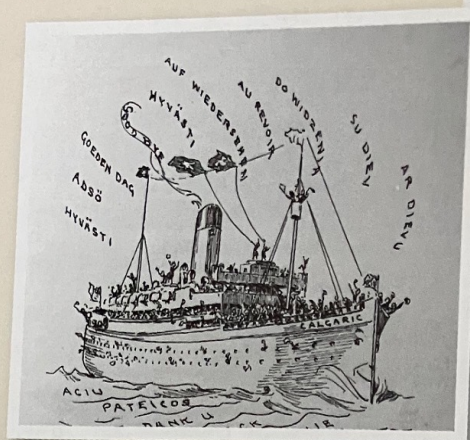
Årets sommeravslutning gikk av stabelen 13. juni hjemme hos Esther. Der gikk praten livlig mens vi koste oss med kaffe, kringler, skoleboller, lefser og twist.

Oppstart i høst blir 22. august.

Vi har lagt ned 726 arbeidstimer på museet dette kvartalet og hatt gjennomsnittsmøte på 10 personer.

Stavanger, 15. juni 2024 - Åse Wathne

Fredscruisene

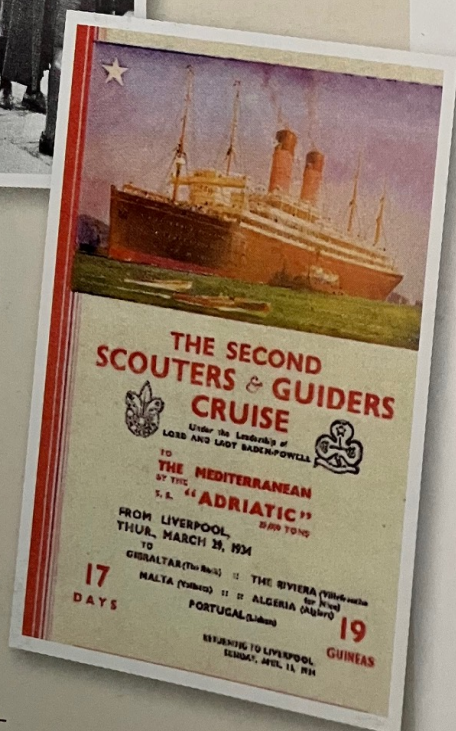

Oslo-besøk: Det første cruiset gikk via Oslo, og da var det stor parade for verdenssjefene. Kvelden ble avsluttet med leirbål på Frognerseieren, der Dronning Maud også deltok.

På 30-tallet arrangerte Lady og Lord Baden Powell tre fredscruise. Britiske speidere og andre ungdommer ble samlet ombord på store cruisebåter som seile fra England. Det første cruiset gikk inn i Østersjøen og tilbake via Norge, det andre cruiset gikk i Middelhavet, og det tredje blant annet til Island og Norge.

Tanken var at ungdommene på båten skulle møte ungdom – særlig speidere – der de la til. På de to cruisene som gikk innom Norge var det store arrangementer flere steder i landet.

STØTTE TIL MUSEETS ARBEID:

Andelsbrev kan kjøpes ved å betale inn ønsket beløp på konto 3201.30.18625. Merk innbetalingen med navn og adresse, da får dere andelsbevis på beløpet i posten. Andelsbevis kan også kjøpes på museet ved besøk der.

Vi selger andelsbevis pålydende

Kr. 50,- kr. 100,- kr. 500,- kr. 1000,- og fritt beløp

MUSEUMSBESØK:

Musèet er åpent torsdager fra kl. 1000 til kl. 1430. **Velkommen!**

Ønskes besøk til annen tid kan det avtales pr telefon.

Inngangsbillett: Barn kr. 10,- Voksne: kr. 20,-

KONTAKTER TIL MUSEET:

Fellesmail til museet (for bestilling av besøk)

museet@vesterlen.no

Åse Wathne mobil: 958 63 482

John Ottar Lie Motland mobil: 915 99 747

Lovise Mæland mobil: 415 10 707

NSF kretskontor mobil: 950 31 101

post@vesterlen.no

K/M kretskontor mobil: 940 09 491

post@rogalandspeider.no

Kretsenes websider www.vesterlen.no

www.rogalandspeider.no

